

Tin Lành Theo Ma-thi-ơ (79)

Năm Cái Bánh Và Hai Con Cá

Ma-thi-ơ 14:13 – 21

Bài giảng của Bà Mục Sư Châu Huệ Hiền

Kỳ trước chúng ta đã tra khảo Ma-thi-ơ 13:53 – 58, hôm nay chúng ta học tập đoạn Kinh Thánh kế tiếp:

Ma-thi-ơ 14:1 – 12 ¹ Lúc ấy, Hê-rốt là vua chư hầu, nghe tiếng đồn Đức Chúa Giê-su, ² thì phán cùng bầy tôi rằng: “Đây là Giăng Báp-tít. Người chết đi sống lại, nhân đó mới làm được mấy phép lạ như vậy.” ³ Số là, bởi có Hê-rô-đi-a, vợ Phi-líp, là em mình, nên vua Hê-rốt đã truyền bắt trói Giăng và bỏ tù. ⁴ Vì Giăng có can vua rằng: “Vua không có phép được lấy người đó làm vợ.” ⁵ Vua muốn giết Giăng, song sợ dân chúng, vì họ đều tôn Giăng là đáng tiên tri. ⁶ Vừa đến ngày ăn mừng sinh nhật vua Hê-rốt, con gái của Hê-rô-đi-a nhảy múa ở giữa người dự đám, vua lấy làm thích lắm, ⁷ đến nỗi lấy lời thề mà hứa cho con gái ấy điều chi nàng muốn xin. ⁸ Vậy, nàng bị mẹ xui giục, bèn tâu rằng: “Xin lấy cái đầu Giăng Báp-tít để trên mâm mà cho tôi đây.” ⁹ Vua lấy làm buồn rầu; song vì đã thề lỡ rồi và có những người dự yến ở đó, nên truyền cho nàng như lời. ¹⁰ Vua bèn sai người chém Giăng trong ngục, ¹¹ rồi họ để đầu người trên mâm mà đem cho con gái ấy, nàng bèn đem cho mẹ mình. ¹² Đoạn, các môn đồ của Giăng đến, lấy xác mà chôn, rồi đi báo tin cho Đức Chúa Giê-su.

Trong những bài giảng trước, chúng ta đã đọc qua đoạn Kinh Thánh này một vài lần rồi. Bởi vậy hôm nay chúng ta nhảy qua đoạn Kinh Thánh này để tra khảo đoạn Kinh Thánh kế tiếp.

Ma-thi-ơ 14:13 – 21 ¹³ Đức Chúa Giê-su vừa nghe tin ấy liền bỏ đó xuống thuyền, đi tẻ ra nơi đồng vắng. Khi đoàn dân biết vậy, thì từ các thành đi bộ mà theo Chúa. ¹⁴ Chúa ở thuyền bước lên, thấy đoàn dân đông đúc, động lòng thương xót, mà chữa cho kẻ bệnh được lành. ¹⁵ Đến chiều tối, môn đồ tới gần Chúa mà thưa rằng: “Ở đây vắng vẻ, và trời tối rồi, xin thầy cho dân chúng về, để họ đi vào các làng đặng mua đồ ăn.” ¹⁶ Đức Chúa Giê-su phán rằng: “Không cần họ phải đi; chính các ngươi hãy cho họ ăn.” ¹⁷ Môn đồ thưa rằng: “Chúng tôi có đây năm cái bánh và hai con cá mà thôi.” ¹⁸ Chúa phán rằng: “Hãy đem đây cho ta.” ¹⁹ Chúa bèn truyền cho chúng ngồi xuống trên cỏ, đoạn, lấy năm cái bánh và hai con cá đó, ngửa mặt lên trời mà tạ ơn; rồi bẻ bánh ra đưa cho môn đồ, môn đồ phát cho dân chúng. ²⁰ Ai nấy đều ăn no, còn bánh thừa lại thâu được đầy mười hai giỏ. ²¹ Số người ăn ước chừng năm ngàn, không kể đàn bà con nít.

Năm Cái Bánh Và Hai Con Cá

Đoạn Kinh Thánh trên Ma-thi-ơ 14:13 – 21 thuật lại sự kiện Chúa Giê-su biến hóa năm cái bánh và hai con cá thành ra vô số lương thực cho năm ngàn người ăn no. Bây giờ chúng ta sẽ tra khảo đoạn Kinh Thánh này từng bước một.

Chúa Giê-su có phải sợ chết không?

Câu Ma-thi-ơ 14:13 nói rằng: “Đức Chúa Giê-su vừa nghe tin ấy liền bỏ đó xuống thuyền, đi tẻ ra nơi đồng vắng...” Khi Chúa nghe tin rằng Giăng Báp-tít đã bị vua Hê-rốt giết đi thì Chúa liền đi ra nơi đồng vắng, Chúa có phải sợ chết không? Chúa có phải sợ rằng chính mình cũng bị vua Hê-rốt giết đi chăng?

Hỡi các bạn ơi, lẽ dĩ nhiên Chúa Giê-su không phải sợ chết, Chúa đến thế gian là để hiến dâng sự sống của mình làm giá chuộc cho loài người, Chúa đâu có sợ chết? Nhưng tại vì lúc ấy Chúa còn chưa làm trọn công việc Đức Chúa Trời giao cho Chúa, cho nên Chúa không muốn chết vào lúc đó. Nhưng một khi Chúa đã làm trọn công việc rồi, thì Chúa sẽ tự nguyện đi lên Giê-ru-sa-lem chịu chết trên thập tự để hoàn thành công trình cứu vớt loài người.

Giăng 7:1 – 8 ¹ Kể đó, Đức Chúa Giê-su đi khắp xứ Ga-li-lê. Chúa không muốn đi trong xứ Giu-đê, bởi dân Giu-đê vẫn tìm cách giết Chúa. ² Và, ngày lễ của dân Giu-đê, gọi là lễ Lều Tạm gần đến. ³ Anh em Chúa nói rằng: “Hãy đi khỏi đây, và qua xứ Giu-đê, để cho các môn đồ cũng được xem công việc anh làm. ⁴ Khi nào người ta muốn tỏ mình ra, thì không làm kín giấu việc gì. Vì anh làm những sự đó, hãy tỏ mình cho thiên hạ.” ⁵ Tại vì chính các anh em Chúa không tin Chúa. ⁶ Đức Chúa Giê-su phán cùng anh em rằng: “Thì giờ ta chưa đến; còn về các ngươi, thì giờ được tiện luôn luôn. ⁷ Thế gian chẳng ghét các ngươi được; nhưng ghét ta, vì ta làm chứng này về họ rằng công việc họ là ác. ⁸ Các ngươi hãy lên dự lễ này, còn ta chưa lên dự lễ đó, vì thì giờ ta chưa trọn.”

Trong câu 6 của đoạn Kinh Thánh trên, Chúa Giê-su nói rằng: “...Thì giờ ta chưa đến...”, rồi trong câu 8 Chúa lại nói rằng: “...vì thì giờ ta chưa trọn.” Hai câu này chứng tỏ rằng Chúa Giê-su sắp xếp mọi việc rất cẩn thận, tại vì Chúa chỉ có một thời gian ngắn để hoàn thành công trình cứu chuộc loài người, cho nên Chúa không muốn ướng phí thì giờ làm những chuyện vô ích.

Công Trình Cứu Chuộc Loài Người

Không chừng các bạn thắc mắc rằng công trình cứu chuộc loài người chính là Chúa Giê-su chịu chết trên cây thập tự, huyết báu của Chúa có thể rửa sạch hết thảy tội lỗi của những kẻ tin

vào Chúa. Ấy là phần quan trọng nhất của công trình này, còn có chuyện gì khác quan trọng hơn chuyện này?

Hỡi các bạn ơi, quả thật cái chết của Chúa Giê-su là phần quan trọng nhất trong việc cứu chuộc loài người, nhưng cái tin lành này cần phải được rao truyền cho thiên hạ biết. Sau khi Chúa Giê-su chết rồi thì các môn đồ phải đi rao truyền tin lành này cho toàn thể nhân loài, cho nên Chúa phải dạy dỗ các môn đồ thành tài trước khi Chúa chịu chết.

Đã nói vậy, tại sao Chúa Giê-su lại vui lòng làm một phép lạ để cho năm ngàn người ăn no? Chúa làm phép lạ này có liên quan đến dạy dỗ các môn đồ thành tài chứ!

Chúa Giê-su có Lòng Thương Xót cho Dân Chúng

Ma-thi-ơ 14:14 ¹⁴ Chúa ở thuyền bước lên, thấy đoàn dân đông đúc, động lòng thương xót, mà chữa cho kẻ bệnh được lành.

Câu Kinh Thánh này nói rằng Chúa Giê-su thấy đoàn dân đông đúc, động lòng thương xót. Xin các bạn để ý, câu này không có nói rằng đoàn dân là nghèo khổ đói khát. Trong câu Kinh Thánh sau một môn đồ nói rằng:

Ma-thi-ơ 14:15 ¹⁵ Đến chiều tối, môn đồ tới gần Chúa mà thưa rằng: “Ở đây vắng vẻ, và trời tối rồi, xin thầy cho dân chúng về, để họ đi vào các làng đặng mua đồ ăn.”

Đoàn dân không phải nghèo khổ đến nỗi không có tiền mua đồ ăn. Hơn nữa, họ có thể đi vào những làng xung quanh để mua đồ ăn, vậy chứng tỏ rằng chỗ đó tuy vắng vẻ, nhưng không phải là quá xa xôi hẻo lánh. Chúa thương xót đám dân này vì cái gì?

Để trả lời câu hỏi này, chúng ta phải tra khảo đoạn Kinh Thánh song song là Mác 6:32 – 34:

Mác 6:32 – 34 ³² Vậy, Chúa và các môn đồ xuống thuyền đặng đi tẻ ra trong nơi vắng vẻ. ³³ Nhưng nhiều người thấy đi, thì nhận biết; dân chúng từ khắp các thành đều chạy bộ đến nơi Chúa cùng các môn đồ vừa đi, và đã tới đó trước. ³⁴ Bấy giờ Đức Chúa Giê-su ở thuyền bước ra, thấy đoàn dân đông lắm, thì Chúa động lòng thương xót, vì họ như chiên không có người chăn; Chúa bèn khởi sự dạy dỗ họ nhiều điều.

Đoạn Kinh Thánh song song ở Mác 6:32 – 34 chỉ ra rằng Chúa Giê-su thương xót cho dân chúng vì họ tựa như chiên không có người chăn. Ấy là nói về tình trạng tâm linh của người dân.

Năm Cái Bánh Và Hai Con Cá

Khi bày chiên không có người chần hướng dẫn trông nom thì chúng ở trong tình trạng cực kỳ khó khăn nguy hiểm.

Bởi vậy Chúa Giê-su làm phép lạ này để mở mắt tâm linh của dân chúng hầu cho họ thấy rõ Chúa chẳng những có thể cung cấp lương thực cho thân thể họ, mà còn có thể dẫn đưa họ tìm được sự yên vui trong tâm hồn nữa.

Giăng 6:26 – 29 ²⁶ Đức Chúa Giê-su đáp rằng: “Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, các ngươi tìm ta chẳng phải vì đã thấy mấy phép lạ, nhưng vì các ngươi đã ăn bánh và được no. ²⁷ Hãy làm việc, chớ vì đồ ăn hay hư nát, nhưng vì đồ ăn tồn tại đến sự sống đời đời, là thứ đồ ăn mà Con của loài người sẽ ban cho các ngươi; vì ấy là Con, mà Cha, tức là chính Đức Chúa Trời, đã ghi ấn tín của mình.” ²⁸ Chúng thưa rằng: “Chúng tôi phải làm chi cho được làm công việc Đức Chúa Trời?” ²⁹ Đức Chúa Giê-su đáp rằng: “Các ngươi tin Đấng mà Đức Chúa Trời đã sai đến, ấy đó là công việc của Ngài.”

Đoạn Kinh Thánh trên Giăng 6:26 – 29 là lời khuyên dạy của Chúa Giê-su cho dân chúng. Ấy là sau khi Chúa cho năm ngàn người ăn no, Chúa và các môn đồ đi sang nơi khác. Sáng hôm sau khi dân chúng thấy Chúa và các môn đồ đã đi rồi, họ đi tìm Chúa. Khi họ tìm được Chúa, Chúa khuyên dạy họ không nên chỉ lo nghĩ về đồ ăn hay hư nát, nhưng hãy tìm cầu thứ đồ ăn tồn tại đến sự sống đời đời; và điều kiện để được nhận lãnh thứ đồ ăn không hư nát này là tin vào Đấng mà Đức Chúa Trời đã sai đến, tức là Đức Chúa Giê-su vậy.

Chúa Giê-su Giảng Dạy Một Bài Học Thuộc Linh

Hơn nữa Chúa Giê-su làm phép lạ này là để giảng giải một bài học thuộc linh.

Giăng 6:3 – 14 ³ Nhưng Đức Chúa Giê-su lên trên núi, ngồi đó với môn đồ. ⁴ Và, lễ Vượt Qua, là lễ của đến Giu-đa gần tới. ⁵ Đức Chúa Giê-su ngược mắt lên, thấy một đoàn dân đông đến cùng mình, bèn phán với Phi-líp rằng: “Chúng ta sẽ mua bánh ở đâu, để cho dân này có mà ăn?” ⁶ Chúa phán điều đó đặng thử Phi-líp, chớ Chúa đã biết điều Chúa sẽ làm rồi. ⁷ Phi-líp thưa rằng: “Hai trăm đơ-ni-ê bánh không đủ phát cho mỗi người một ít.” ⁸ Một môn đồ, là Anh-rê, em của Si-môn Phi-e-rơ, thưa rằng: ⁹ “Đây có một đứa con trai, có năm cái bánh mạch nha và hai con cá; nhưng đông người dưng này, thì ngần ấy có thấm vào đâu?” ¹⁰ Đức Chúa Giê-su bèn phán rằng: “Hãy truyền cho chúng ngồi xuống.” Và, trong nơi đó có nhiều cỏ. Vậy, chúng ngồi xuống, số người ước được năm ngàn. ¹¹ Đức Chúa Giê-su lấy bánh, tạ ơn rồi, bèn phân phát cho những kẻ đã ngồi; Chúa cũng lấy cá phát cho chúng nữa, ai muốn bao nhiêu tùy ý. ¹² Khi chúng đã ăn được no nê, Chúa phán với môn đồ rằng:

“Hãy lượm những miếng còn thừa, hầu cho không mất chút nào.”¹³ Vậy, môn đồ lượm những miếng thừa của năm cái bánh mạch nha, sau khi người ta đã ăn rồi, chứa đầy mười hai giỏ.¹⁴ Những người đó thấy phép lạ Đức Chúa Giê-su đã làm, thì nói rằng: “Người này thật là Đáng tiên tri phải đến thế gian.”

Xin các bạn để ý vào câu 5 và câu 6: “⁵ Đức Chúa Giê-su ngược mắt lên, thấy một đoàn dân đông đến cùng mình, bèn phán với Phi-líp rằng: “Chúng ta sẽ mua bánh ở đâu, để cho dân này có mà ăn?”⁶ Chúa phán điều đó đặng thử Phi-líp, chớ Chúa đã biết điều Chúa sẽ làm rồi.” Hai câu này chứng tỏ rằng Chúa muốn nhân dịp này mà giảng dạy một bài học cho các môn đồ.

Chúa muốn giảng dạy một bài học gì? Mỗi khi dân chúng đến cầu xin điều gì, trừ phi ấy là những chuyện tội lỗi, ích kỷ, hoặc cầu xin tiền bạc, bằng không Chúa không rút lui hoặc bảo họ đi cầu xin người khác giúp đỡ. Lúc đó Chúa Giê-su chỉ có năm cái bánh và hai con cá, không đủ cho năm ngàn người ăn no; nhưng Chúa không rút lui. Chúa hiến dâng cho Chúa Trời tất cả những điều mình có, rồi Chúa đem các nhu cầu của dân chúng trước mặt Ngài, và cầu xin Ngài ban cho họ những điều họ cần.

Điểm này bày tỏ lòng yêu thương của Chúa Giê-su đối với dân chúng, đồng thời Chúa muốn dạy dỗ một bài học thuộc linh cho đứa con trai đã hiến dâng năm cái bánh và hai con cá, và Chúa còn muốn đào tạo các môn đồ trở nên tột trung tín để rao truyền Tin Lành cho đến cùng trái đất.

Kết Luận

Qua các đoạn Kinh Thánh tra khảo ở trên, chúng ta thấy tâm hồn đẹp đẽ và trí tuệ toàn diện của Chúa Giê-su.

1. Chúa luôn luôn ghi nhớ công trình cứu chuộc loài người là điều tối quan trọng, Chúa không để những chuyện khác làm cản trở công trình này.
2. Khi Chúa Giê-su thấy dân chúng cần đồ ăn, Chúa làm một phép lạ để cung cấp lương thực cho họ. Và đồng thời Chúa nhân dịp dạy bảo họ nên tìm cầu sự sống đời đời ở trên trời, chứ không nên chỉ nghĩ đến đồ ăn đồ uống ở đời này.
3. Chúa Giê-su dùng nhiều phương pháp để dạy dỗ các môn đồ trở nên đầy tột trung tín và hữu dụng để tiếp tục truyền giảng Tin Lành cho đến cùng trái đất.